

zij gebrekkig gemotiveerd. De Commissie heeft bij de uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid geweigerd belangrijke feiten in haar afweging te betrekken: de belangrijkste concurrent zou een monopoliepositie verkrijgen indien verzoekster zou verdwijnen. Bij de toetsing van verzoeksters rentabiliteitsvooruitzichten is de Commissie voorbijgegaan aan de door een particuliere investeerder aangegane verplichtingen, aan verzoeksters nieuwste herstructureringsplan, aan essentiële verklaringen in economische adviezen en aan verzoeksters positieve ontwikkeling.

Verder heeft de Commissie volgens verzoekster ten onrechte in een eerdere procedure⁽¹⁾ vooraf over de aanpassing van de koopprijs besloten en daardoor haar toetsing, die de herstructurering in haar geheel betrof, kunstmatig opgesplitst. De verdere — formele — toetsingsprocedure, die enkel de lening van TAB en de wijziging van de garantie betrof, was te laat ingesteld. Het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de Commissie het volledige herstructureringsplan in zijn gehele samenhang beoordeelt.

Verzoekster betoogt bovendien dat de Commissie haar recht van verweer heeft geschonden. Door de opsplitsing van de procedure heeft verzoekster slechts over een deel van de maatregelen opmerkingen kunnen maken, en de Commissie heeft ten onrechte haar verzoeken om inzage van de stukken en om te worden gehoord, afgewezen. De Commissie heeft het beginsel van onpartijdigheid geschonden door verzoekster en de Duitse regering niet te gelegenheid te geven opmerkingen te maken over de verklaring van een concurrent in antwoord op vragen van de Commissie.

Ten slotte heeft de Commissie niet aangetoond dat de terugvordering van de gestelde steun in casu gepast was om de vroegere toestand te herstellen. De terugvordering vormt een sanctie waarmee de Commissie haar beperkte bevoegdheden overschrijdt.

(¹) Beschikking K(2001) 1549 van de Commissie van 12 juni 2001 betreffende staatssteun van Duitsland ten gunste van Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Duitsland waarbij verzoekster beroep heeft ingesteld bij het Gerecht van eerste aanleg (zaak T-198/01, PB C 303, blz. 25).

Beroep, op 18 december 2002 ingesteld door Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-381/02)

(2003/C 55/82)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 december 2002 beroep ingesteld tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen door Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort, gevestigd te Millau (Frankrijk), vertegenwoordigd door M.-J. Jacquot en O. Prost, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren verordening (EG) nr. 1829/2002 van de Commissie van 14 oktober 2002 tot wijziging van de bijlage bij verordening (EG) nr. 1107/96 van de Commissie, wat de benaming „feta” betreft (¹);
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een beroepsorganisatie die de belangen behartigt van alle producenten van Feta op basis van schapenmelk.

De bestreden verordening behoudt de benaming „feta” — beschermde benaming van oorsprong — voor aan Griekse producenten. Het Hof van Justitie heeft reeds in 1996 een verordening van de Commissie over hetzelfde onderwerp nietig verklaard (²).

Tot staving van haar beroep tot nietigverklaring betoogt verzoekster dat de keuze van de zogenaamde „vereenvoudigde” procedure van artikel 17 van verordening nr. 2081/92 (³) noch gerechtvaardigd, noch gemotiveerd is. Voor een beroep op deze procedure moet niet alleen een verzoek door de nationale autoriteiten zijn ingediend voor een benaming die vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 2081/92 in de verzoekende lidstaat wettelijke bescherming genoot. Daarnaast moet die benaming noch wettelijk beschermd zijn in andere landen dan de verzoekende lidstaat, noch aldaar in gebruik zijn. De term „feta” was in Griekenland — verzoekende staat — niet wettelijk beschermd, in de zin van de betrokken voorschriften, op het moment van de inwerkingtreding van verordening nr. 2081/92. De term was juist niet alleen niet wettelijk beschermd in Denemarken vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 2081/92, maar het gebruik ervan was bovendien gangbaar in Frankrijk en overal ter wereld.

De Commissie heeft niet aan haar verplichtingen voldaan bij het onderzoek of „feta” een soortnaam is en heeft artikel 3, lid 1, van verordening nr. 2081/92 geschonden door opnieuw onvoldoende rekening te houden met bepaalde factoren, zoals de situatie in de lidstaat waar de benaming haar oorsprong heeft, de situatie in andere lidstaten en de relevante bepalingen van nationaal recht en gemeenschapsrecht. Bovendien heeft de Commissie artikel 2, lid 3, van verordening nr. 2081/92 geschonden.

De communautaire financieringen voor de vervaardiging en de verhandeling van „feta” zijn in strijd met het evenredigheids- en het vertrouwensbeginsel.

(¹) PB L 277, blz. 10.

(²) Arrest van 16.3.1999, Denemarken e.a./Commissie, gevoegde zaken C-289/96, C-293/96 en C-299/96, Jurispr. blz. I-1541.

(³) Verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen (PB L 208, blz. 1).

Beroep, op 18 december 2002 ingesteld door Fernando Valenzuela Marzo tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-384/02)

(2003/C 55/83)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 december 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Fernando Valenzuela Marzo, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door M.-A. Lucas, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de besluiten van 16 november 2001 en 13 februari 2002 van het afdelingshoofd van de dienst „Beheer van de individuele rechten” van het directoraat-generaal Personeelszaken en administratie, waarbij werd geweigerd verzoeker de tweede helft van de inrichtingsvergoeding te betalen;
- nietig te verklaren het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag van 16 september 2002 tot afwijzing van het administratieve beroep van 9 mei 2002 tegen de vorige besluiten;
- de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeker van de tweede helft van zijn inrichtingsvergoeding, vermeerderd met moratoire interesten van 8 % op jaarbasis, te rekenen vanaf 11 april 2001 tot aan de datum van volledige betaling;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker is ambtenaar bij de Commissie te Brussel. Toen hij in juni 2000 in dienst trad, kwam hij in Brussel wonen. Zijn echtgenote kwam pas later bij verzoeker in Brussel wonen. Zij organiseerde de verhuizing van het gezin op 11 april 2001, hoewel ze nog in haar oude woonplaats te Madrid bleef wonen, waar hun jongste dochter haar middelbare studies afmaakte. Zodoende kwamen de echtgenote en dochter van verzoeker pas in juli 2001 bij hem wonen, wat zij meldten aan de dienst „Voorrechten en immuniteiten”.

Met het bestreden besluit weigerde de Commissie verzoeker de tweede helft van de inrichtingsvergoeding te betalen.

Tot staving van zijn beroep voert verzoeker een onjuiste rechtsopvatting en een kennelijke beoordelingsfout aan. Volgens verzoeker achtte de administratie de verklaringen van verzoekers echtgenote en dochter ten overstaan van de dienst „Voorrechten en immuniteiten” van doorslaggevend belang. Verzoeker wijst erop dat het begrip „inrichting” een feitelijk begrip is en dat het Ambtenarenstatuut geen enkel bijzonder bewijsmiddel voorschrijft.

Volgens verzoeker heeft de Commissie ook blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en is zij aan wezenlijke feiten voorbijgegaan, voorzover de administratie de in de artikelen 5, lid 4, en 9, lid 3, van bijlage VII bij het Ambtenarenstatuut gestelde termijn als dwingend heeft beschouwd en niet de mogelijkheid heeft onderzocht om er van af te wijken op grond van het feit dat verzoeker reeds bij zijn indiensttreding in vaste dienst was aangesteld en dat verzoekers dochter haar ouders te Brussel niet kon vervoegen voor het einde van het schooljaar.

Beroep, op 16 december 2002 ingesteld door Lamprecht AG tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)

(Zaak T-386/02)

(2003/C 55/84)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 16 december 2002 beroep ingesteld tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) door Lamprecht AG, te Madrid (Spanje), vertegenwoordigd door E. Armijo Chávarri en A. Castán Pérez-Gómez, advocaten.